

I blomsterkledd bakke — Julie Gutterud er glad i blomster, men ville vært enda mer fornøyd dersom det hadde vært dyr på gården som alle grasvekstene kunne gått til.

I Gutterud savnes ikke vei og strøm — men telefon

Lengre enn lengre

Snøhvitt duver myrullen på vår vei. Lenger inne i myrkanten er multene ennå røde i farven og fortsatt godt omfavnet. Så får de da også stå i fred denne gangen. Noen godværsdager til og de vil kunne glede en barnlukkende

ning til husene oppe på bakkepynten. Vi er på høyde med Andersnattens topp — dens allesteds nærværende silhuett befinner seg forresten akkurat nå rett i sør for oss. Men foran den føyer bratte og runde åskoller seg mellom skogsliene. I et blåglitter lengst ute fornemmes Soneren og dalføret med den.

Senere blir vi orientert nærmere i den lokale geografi. Julie Gutterud tar imot oss så gjest-

veiløse delen av Krødsherad, ikke langt fra Norefjells høyfjellsvidder i nord, har det altså vært bosetting så langt tilbake som historiske kilder vet å berette.

— Er det egentlig noe så merksnodig at det fortsatt bor folk på bruket? Julie synes ikke det. Hun synes i det hele tatt at det er svært lite å berette om fra hennes hjem og tilværelse. Det

gen utenfor stuevinduenes hennes.

Fra noen store, røde epler som hun en gang kjøpte på en Vikersund-tur, satte hun noen frø. Det ble til noen fine epletrær. Hun har både kål, gulrøtter og jordbær. Kålen har en hare-familie det travelt med å forspise seg på, og jordbærene i Gutterud rødmer ikke skikkelig før uti august.

langt av krylling- lei:

gangen. Noen godværsdager til og de vil kunne glede en bærplukkende travet med spann og plastposer. Go'været lar forresten vente på seg. I bygdene omkring sto ennå høyhesjene som vitnesbyrd om en vrien juli måned. Og nå dusjet det igjen fra mørke skylag over Norefjell-himmelen. Sugende surkling fra gummfottøy i myrene fulgte mye av vår ferd denne dagen.

Blomsterkledd var bakkene i Gutterud akkurat nå. Et fargespekter som ingen pensel kunne påføre noe lerret — hele tiden med det dypgrønne i bunnen. Vått gras påfører oss våte bukseben, men vi glemmer både væte og Jakob Våthatt i vår oppstig-

Senere blir vi orientert nærmere i den lokale geografi. Julie Gutterud tar imot oss så gjestfritt som god gammel bygdeskikk er. Det «males på kjelen» mens praten går. Nykokt kaffe smaker godt. Lunken fra den vedfyrte komfyren luner i kropp og sinn.

Vi er i et grenseland mellom bygdelag. I den ytterste del av kryllingland ser vi sørover til Sigdal. Men gården og skogen omkring tilhører Krødsherad.

— Det blir sagt Gutterud og kommer kanskje av Gutti som var kjælenavn for Guttorm, skriver Andreas Mørch i Krødsherads bygdebok. Allerede i 1464 tilhørte gården 12 navngitte bruk på Runnskogen. Etter at bruket hadde ligget i lang tid, var dette et av de første blant de nevnte som ble tatt opp igjen, i følge samme kilde.

Julie mener at det i sin tid var to brødre som bodde på bruket. Da den ene giftet seg, skilte de to lag. En ryddet en ny plass som ble til Gutterud. Her inne i den

den på bruket, som synes ikke det. Hun synes i det hele tatt at det er svært lite å berette om fra hennes hjem og tilværelse. Det er et både myndig og bestemt menneske vi har foran oss. Men like fullt både gjestfri og hjertelig. Noen romantiske forestillinger om et liv i ødemarken vil hun slett ikke ha noe av. Hun beklager seg ikke — en gang var det en stor familie som bodde i Gutterud. Nå er Julie alene igjen.

— Det finnes ikke noe tyngre enn å se en heim gå ut og å bli alene igjen, sier Julie.

En gang var det allsidig drift på bruket. Alle enger ble slått og avlet mye og godt før til både kuer, getter, sauer og hest. Dyrestell har Julie alltid likt. En gård uten dyr er for henne nesten ikke for gårdbruk å regne. Og mellom bergskortene i bakkeskråningene i Gutterud vokste det godt. Ennå svinger Julie låen, ennå kommer noen før-lass fra gården til nytte. Det gleder hun seg over. Likeså vokser og gror det i kjøkkenha-

Gutterud rødmer ikke skikkelig før uti august.

Ingen vei, ingen strøm, ingen telefon — slik har det alltid vært i Gutterud. Dersom det er noe av dette Julie savner, må det være telefonen. I erstatning har hun en walkie-talkie. Med den har hun jevnlig forbindelse med gode venner i bygden. For henne er det en livsviktig forbindelse med omverdenen. Derfor setter hun pris på at den forbindelsen kan foregå uten unødvendige forstyrrelser. Elektrisiteten savner hun ikke. Parafinlampene er greie nok, mener hun. Vedfyringen er hun også vel vant med. Radio har hun, TV'en savner hun slett ikke.

På hvitskurte flaberg tar hun avskjed med de besøkende for denne gang. Vi begir oss blomsterengen i vold igjen og vinker opp på bakkepynten, før bjerkeskogen fanger oss inn. Det har vært en god dag i lag med et rakrygget og sterkt menneske langt av krylling-lei.

I mangel av telefon, kan walkie-talkie være en mulighet for kommunikasjon med omverdenen. Julie Gutterud er glad hun har denne muligheten til forbindelse, men er ikke så glad for alle forstyrrelser.

Nils Drolsum, tekst
Th. Sagen, foto

Gutterud — en utkantgård i Krødsherad, her med et storslått skue sydover med Andersnattens typiske profil i synsranden.